

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Canones Directivi Confraternitatis Sacerdotum Bonae Voluntatis, Sub Invocatione Domini Nostri Jesu Christi in Cruce morientis

Dirckinck, Johann

Coloniae, Anno 1709

VD18 12518239

Canon XIII. De annuis Exercitiis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51869](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51869)

mundabitur, culpa delebitur, cor exhilarabitur, tristitiâ abstergetur, sensus renovabitur, virtus roborabitur, anima nostra à tepore ad fervorem excitabitur, & cum Moyse, Isaaco, Davide, aliisque sanctis illustrata ac succensa in Dei conditoris sui amorem abripietur, quem quidem in hac vita auspicabitur sed in altera summa cum voluptate, felicitate ac beatitudine prosequetur, quia tota aternitate non abrumpetur nec sufflamminabitur.

CANON XIII.

Hortatur Confraternitas, ut semel in anno, ab externis negotiis & conversationibus, ad dies aliquot se retrahant & in pio hoc secessu per spiritualia exercitia, teporem omnem ejiciant, & spiritum recolligant.

EXPOSITIO

REX David cum Absolonem Achitophelem ceterosque hostes suos fugiens tristitia ac timore constringi & ligari se sentiret, alas columbinas assumere cupiebat, ut hostium manus celerius

effu-

effu-

effugeret, in locum tutum transvolaret, atque ibidem securè conquiesceret. *Quis* inquit, *michi dabit pennas sicut columbae & volabo & requiescam?* psal. 54. v. 7. Quod ipsi in votis fuit, feliciter obtinuit: mox enim subdit: *Ecce elongavi fugiens & mansi in solitudine* v. 8. Elongavi fugiens è Jerusalem civitate regiâ, & transito, celeri gradu Jordane, mansi in solitudine, in campestribus deserti propa Jericho, ubi quietem reperi.

Typum sanè hîc præclarum, seu figuram animæ sanctæ, animæ Clericalis, Sacerdotalis, ac Pastoralis exhibet dictus Rex Sanctus; quæ mundi, carnis, ac Diaboli persecutiones, una cum vitiis & concupiscentiis evadere optans, in columbam mysticam transformari, ejusque innocentiam, puritatem, simplicitatem, candorem, castitatem, mansuetudinem, charitatem, & bonorum operum fecunditatem, induere desiderans, alas columbinas efflagitat, & cum psalte Regio ingemiscit: *Quis mihi dabit pennas sicut columbae & volabo, & requiescam?*

cam? Verùm quonam volabit, ut desideratam animi tranquillitatem reperiat? in sacram asceseos solitudinem. *Ecce elongavi fugiens & mansi in solitudine.* Secedat tantisper à populi strepitu, fugiat negotiorum molem curarumque domesticarum turbam, & abdat se in sanctam solitudinem, ubi spiritum exerceat, orando, meditando, examinando, mentem excolat; ut pacem serenitatemque animi desideratam recuperet.

Vario autem ex capite timor, anxietas, inquietudo & turbatio in animo Clericali nascitur. 1. Dum quis de statu vitæ eligendo anxie deliberat. 2. Dum dignitatis & officii recenter obtenti partes integre explere desiderat. 3. Dum vitam hactenus male transactam corrigere exoptat. 4. Dum teporem excutere ac mentem recolligere intendit. 5. Dum ad felicem ex hac vita transitum se comparare statuit. Atque hæc sunt quinæ in solitudinem secedendi ascese inque sacram instituendi causæ, occasiones, & tempora: simulque finis effectus & fructus.

exercitiorum. Quos præfenti expoſitione Canonis tertii decimi , more noſtro explanabimus.

I. *Primus* exercitiorum ſpiritualium fructus eſt *recta ſtatûs electio*, dum enim Eccleſiaſtica aut Clericalis vitæ candidatus, de ſtatu vitæ eligendo deliberat, ingens nonnunquam anxietas & perplexitas animum ſollicitat: Conſtitutus quaſi in bivio Herculis fluctuat, & cui vento vela obvertat, ignorat. Hinc mundus honorum titulos, divitiarum acervos, voluptatum illecebras oſtentat & allicit: Inde Chriſtus Dominus ſua in ſtatu Clericali ſervitia, ſacrificia, pſalmodiam cœteraque Sacerdotalia ac Parochialia munia proponit & invitât. Ex his eligendum eſt, atque ex electione rite aut perperam factâ maxima ex parte dependet lætitia cordis, conſcientiæ pax, recta vitæ gubernatio, ac demum beatitudo ac ſalus; aut vice verſâ, flumina triftitiæ, errorum, inquietudinum ac turbationum procellæ, ac denique non rarò infelix exitus atque interitus ſempiternus.

Quisquis hic impetu fertur non ratione,
in-

incurrit in scopulos & certissimum nau-
 fragium. Æqualis enim periculi est, ca-
 piti martiali ac militari tondere coro-
 nam & Clericali imponere galeam; paris
 incommodi est ad clerum vocato obtru-
 dere conjugium & hominem munda-
 num vitiosumque admittere ad Sacer-
 dotium. Quot enim implicarunt se vin-
 culis connubii, qui postea in perpetuis
 litigiis & mœroribus vixere; & curis la-
 boribusque catenatis ac ferreo necessita-
 tis nexu astricti pressique in quotidia-
 nam erumpere nœniam coacti sunt: *Non
 possum tecum vivere nec sine te.* Atque ita
 post vitam miseram frequenter in per-
 petuas devolvuntur miserias. Ex adverso
 quàm multi statui Ecclesiastico se se ad-
 dixerunt vel ultrò, vel pinguioris fortu-
 næ causâ, vel inviti, ab iis adacti, quorum
 reverentiæ, omnia se debere censebant
 & prorsus infeliciter Clerici togâ tenus,
 ut quidam Philosophi amiculo; simia in
 purpura, felis in crocotâ, qui melius in
 sago vel chlamyde incessissent; ut scan-
 dala plurima damnationisque æternæ
 pericula taceamus.

Q

Quò

Quò igitur rectè eligas errorisque pe-
 riculum evites, quid consilii? quid agas?
 ut audire merearis quid in te loquatur
 Dominus? imitare Davidem, pennas assu-
 me & vola: elongare à Domesticis, fuge
 populi strepitum, abdere in solitudi-
 nem: ibi posito ob oculos creationis fi-
 ne, considera vocationem tuam, pro-
 pensionem, talenta, vires, aliásque dispo-
 sitiones: ibi perpende quid humeri tui
 ferre valeant, quidve recusent, ibi ratio-
 nes pro & contra examina & ad æterni-
 tatis bilancem appende: ibi regulas bo-
 næ electionis in exercitiis istis tradi solit-
 tas, easque præclarissimas applica: &
 amplectere monitum Doctoris melliflui,
 datum Thomæ Præposito. Epist. 107.
*Si cupis cœli vocem audire, secede; & hu-
 ic voci Dei tui aurem præpara internam:
 fuge curam externam, ut expedito &
 vacante interno sensu, dicas & tu cum
 Samuele: loquere Domine, quia audit
 servus tuus: Vox hac non sonat in foro;
 sed nec auditur in publico: secretum con-
 silium, secretum querit auditum: auditus*

no gaudium pro certo dabit & letitiam,
si sobriâ aure perceperis.

II. Alter exercitiorum spiritualium
fructus est recta impositi muneris, curæ
animarum, aut prælaturæ administra-
tio. Geminam ejusmodi prælaturæ præ-
ferunt faciem, alteram externam, inter-
nam alteram: externa ostentat honores,
divitias, aliâque vitæ præsentis commo-
da: interna verò exhibet, obligationem,
curam animarum & onus horrendum
de singulis animabus sibi commissis, red-
dendi rationem: secundum illud Apo-
stoli ad Hebr. cap. 13. 17. *Obedite Præ-
positis vestris, & subjacete eis: ipsi enim
pervigilant quasi rationem reddituri pro
animabus vestris, scilicet in magno illo
& decretorio die, coram Angelis & ho-
minibus reddituri sunt rationem de ani-
mabus curæ suæ concreditis; dum enim
officium ejusmodi acceptant, animam
suam pro illis quodammodo oppigno-
rant, ac pro iisdem mortis æternæ periculo,
si negligentes fuerint, sese exponunt. Ut
igitur onus illud minuant, periculum sa-
lutis evadant, sibi commissos per virtutis
sem-*

femitam ad beatitudinem æternam perducant & jam supra Candelabrum in Ecclesia Dei collocati vitiorum tenebras dissipent, & virtutum radios, quaquaversum diffundant; quo medio, adminiculoque id obtinebunt? Cum Davide columbinas sibi adaptent alas, volitent & requiescant in sancta asceseos solitudine: ibidem orationi & meditationi dum vacant, finem creationis & vocationis suæ ritè expendant, obligationem sui muneris considerent, leges gubernandi animas sibi commissas præfigant, sumptus in familiam & famulitium, nec non in sustentationem propriam, moderatos constituent: eleemosynas, secundum facultates suas, designent. Hac ratione solitudo hæc erit illis Domus Dei & porta cœli: schola virtutis, palæstra victoriæ, castrum adversus pericula, bonorum omnium, & ipsis & subditis fons atque ærarium.

Præclaro, Prælati ac populi ducibus exemplo præluxit Moyses, qui longo tempore in deserto, suæ perfectioni vacavit; antequam populi Israëlitici ducatur

tum

tum ac regimen capefferet. Præluxit S. Christi Prodrumus & Baptista Joannes, prius in eremum secedens, divinisque meditationibus & contemplationibus, amore divino & animarum zelo se inflammans, quàm ad Jordanem, pœnitentiam prædicaturus & baptizaturus concederet. Præluxit etiam Redemptor noster Jesus Christus, qui ipsos quadraginta dies in deserto, in recollectione, oratione, contemplatione & jejunio traduxit, priusquam prædicationis auspicaretur officium. Fuitque secessus iste præstantissimus, quo Sathanam ad pugnam elicuit, ac gloriosè detriumphavit, atque ita exercitia nostra fundavit. Præluxère quoque Apostoli: qui antequam Evangelii disseminandi munus adirent, in cœnaculum se se recipere, dies omnino denos, in ascesi sacra orando, suspirando, meditando, contemplando, spiritum sanctum postulando, insumpserunt; atque ibidem lumine mysteriorum fidei maximo perfusi; cordibus & linguis, igne divino charitatis & zeli inflammatis, instructi, prodière foras, dispersique

persique per orbem terrarum , tantam piscium multitudinem in sagenam Christi invexerunt. Præluxit pariter S. Paulus Apostolus , quem cùm in vas electionis ordinaturus esset Dominus , prius Damascum deducendum curavit , in triduanam solitudinem apud Ananiam coniecit, ut orando, jejunando, & in itinere visa, auditâque considerando, ad fidem ac baptismum se disponeret, & quasi in utero adolesceret foetus, & formaretur in hominem Dei, in Apostolum, & vas electionis.

Hos primipilos Heroes & zelatores animarum, imitatus fuit Magnus Basilius , qui in solitudinem ponticam ad ripam Iris fluminis secessit, eo fine (ut ipse refert Epist. 79.) ut mores suos componeret, sacrarum litterarum studio vacaret, cum Angelis versaretur, & modum alios regendi, ac perficiendi, meditando addisceret; itaque nesciens ad Episcopatum, qui à Deo ipsi destinabatur, se compararet. In pontica igitur solitudine, velut in pharetra sua Deus S. Basilium & S. Gregorium Naziansenum , quasi sagittas

gittas electas abscondit , ut eos spiritu
 ibidem concepto plenos , opportuno
 postmodum tempore tanquam novos
 Joannes Baptistas educeret , ad facien-
 dam vindictam in nationibus, & incre-
 pationes in populis. Et ne vetera tantum
 recenseamus , idem præstitit Reveren-
 dissimus Dominus Henricus Franciscus
 Archi - Episcopus Cameracensis S. R. I.
 Princeps, ut refert Cornelius à Lapide in
 pentat. Ubi enim is nuntium de Episco-
 patu obrinuit, plurium dierum spatio in
 secretum se abdidit , ubi cum solo Deo
 ageret, futurum onus perciperet, diffi-
 cultates & tempestates, eminus quasi ex
 specula prospiceret , seque contra eas
 muniret & armaret, atque leges tum fa-
 miliam, tum Episcopatum, piè & sanctè
 administrandi , sibi ipsi præscriberet.
 Quo exemplo complures ad imitatio-
 nem pertraxit, ut Episcopale munus adi-
 turi, prius in sancta solitudine, magnâ a-
 nimi sui consolatione, magnòque suo &
 Ecclesiæ bono se compararent.

Imi-

Imitentur illustra Christi & Sancto-
rum exempla animarum Curatores, De-
cani, aliique Prælati, requiescant pau-
lisper in cubiculo, & orent Patrem cœ-
lestem in abscondito: maneant ut loqui-
tur S. Bernardus, in cellula, ubi Deo fru-
antur, officii sui partes considerent &
ordinent, atque ita velut in cœlo ver-
santes cum Angelis, eosdem exhilarent.
Cellæ & cœli [ait dictus Doctor melli-
fluus Epist. ad Fratres de monte Dei]
habitatîo, cognatæ sunt, sicut enim cœ-
lum & cella adinvicem videntur habere
aliquam cognationem nominis, sic &
pietatis. A celando enim cœlum & cella
nomen habere videntur: & quod celatur
in cælis, hoc & in cellis. Quod quæritur
in cælis, hoc & in cellis. Quidnam est
hoc? Vacare Deo, frui Deo. Quod cum
piè & fideliter celebratur in cellis, audeo
dicere, sancti Angeli Dei, cellas habent
pro cælis, & æque delectantur in cellis
ac in cælis.

III. Tertius asceseos sacræ fructus est,
vitæ, morumque emendatio. Si quis e-
nim se vitam, à Sacerdotii dignitate
alie-

alienam, peccatis & offensis Dei refer-
tam duxisse hactenus sentiat; & aut vitæ
brevitate aut numinis supremi metu, aut
funerum quotidianorum conspectu,
alióve motivo perculsus ad frugem me-
liorem redire aveat: ad exercitiorum lo-
cum, tanquam ad asylum confugiat: &
dierum aliquot intercapedine à mundi
turbis sejunctus conquiescat: aptissi-
mámque vulneribus ac morbis suis me-
delam reperiet, animæque puritatem,
pacem, & tranquillitatem recipiet. Hic
in solitudine & quiete, vitæ suæ fædita-
tem consideret, ut gemat plangat & lu-
geat. Hic Deum offensum, iratumque si-
bi ob oculos ponat, ut placet & miti-
get. Hic ruminet finem suum, ut ad eum
redeat, perfidiam suam agnoscat, ini-
quitate defleat. Hic mortis memoriam
refricet, mortis certitudinem & incerti-
tudinem animo volvat, mortem justo-
rum pretiosam, peccatorum pessimam
perpendat. Hic judicii divini rigorem
dispiciat, in quo omnia judicabuntur
sine personarum acceptione; omnia
condemnabuntur sine remissione; omnia

pu-

punientur sine commiseratione. Denique hic vivus descendat in infernum; & mentis oculis hanc patriam desperatorum, hanc regionem lachrymarum, hunc locum tormentorum intueatur; & vitam sine morte, laborem sine quiete, dolorem sine intermissione, ignem sine extinctione, omnium malorum illiadem sine fine, deprehendens, totus paveat, contremiscat & expallescat.

Atque ita percussus & timoris salutaris jaculo transfixus ad exhomologesin totius vitæ sese accingat, vitæ suæ rationes ineat, delicta ad calculum & trutinam revocet, quam fœda fuerit cloaca, quàm tetrum & putridum ulcus & apostema fuerit, agnoscat ex quo tanta peccatorum sanies effluxit; & intime compunctus doleat, vitamque in melius commutare, quàm firmissimè statuatur. Sedeat, cum Davide, similis factus pellicano solitudinis, ob animi angorem & dolorem, hominum consortia fugiens tanquam nycticorax in domicilio, tenebris se involvens & tanquam passer solitarius

in

in tecto, pro peccatis suis, eorumque
venia clamare non cessans.

O Peccatrix anima, iræ filia, Dei ini-
mica, Diaboli famula, titio infernalis !
quis tibi dabit pennas, ut voles & requi-
escas, manens in sancta solitudine ? ut
peccata defleas & prædictos thesauros,
& vitam æternam reperias ? Vince te,
hominum diæteria sperne; negotia tan-
tisper se pone, & cum Deo tuo in solitu-
dine sancta reconciliare : sequere confi-
lium, salutem tuam sincere quærentis a-
mici, & lætaberis : peractisque exerciti-
is, à criminum sordibus expiatus, cum
S. Gregorio Nazianzeno, Deo grates re-
ferens exclamabis: *O Cella spiritualis, ex-
ercitii mirabilis officina ! In qua humana
anima Creatoris sui imaginem in se re-
staurat, & ad suam redit originis purita-
tem ! Tu das ut homo Deum mundo corde
conspiciat ; qui suis obvolutus tenebris,
Deum & seipsum ignorabat. Tu facis,
ut homo in mentis acie constitutus, cun-
cta sub se videat terrena defluere ; se
ipsum quoque prospiciat, in ipsa
rerum*

rerum labentium decursione, transire. O solitudo sancta! tu mors es vitiorum, tu fomes & vita virtutum! tu balneum animarum, purgatorium sordidorum, conciliabulum Dei & hominum! Tu scala Jacob, quæ homines vehis ad cælum, & Angelos ad humanum deponis auxilium. Tu fornax ubi superni Regis vasa formantur, & ad perpetuum nitorem malleo pœnitentiæ percussa, ac limâ salutifera correctionis erasa perveniunt.

IV. Quartus sanctæ hujus solitudinis fructus est, animi recollectio, fervoris flaccescentis instauratio, virtutum augmentum, teporis & languoris exilium. Quotidiana docet experientia, tam infestissimo studio laborum, quam negotiorum variorum mole spiritum intepescere, orationis ac meditationis ardorem remittere, spiritualium functionum & exercitiorum usum obtundi ac velut hebescere; & animam, quasi, pabulo subtracto emaciatam languescere. Quid verò hic rursus consilii! quid adhibendum antidoti? Assume pennas, & cum Davide, vola in sacræ asceseos eremum;

&

& animi cogitationes dispersas recolliges, virtutes acues, fervorem deperditum reaccendes. Quemadmodum culter usu quotidiano hebescit, & subinde ad cotem exacueendus est, ut chalybs & acies obtusior reparetur: ita anima Ecclesiastica, à quotidiano rerum negotiorum & conversationum usu, paulatim obtusior reddita, indiget ut rerum cœlestium & æternarum meditatione, velut cote acuatur. Et quemadmodum homines mundani, ad corporis sui refectio- nem, præter ordinariam & quotidiana- nam cibi sumptionem, extraordinarias quandoque instituunt recreationes & convivias; in quibus lautius, largiusque genio suo indulgeant, sic æquum omnino est, ut in Clerum ac sortem Domini cooptati, præter quotidianas preces, meditationes, & spiritûs refectio- nes, extraordinarias quasdam festivitates spirituales & epulas adornent; in quibus animæ ipsorum, non ad mensuram aut dimensionem, ut aliis diebus, reficiantur; sed maiore abundantia, ubertateque dulcedinis & gratiæ Dei repleantur. Id ipsum quo-

R

que

que nos Natura ipsamet edocet , quando rore , quot noctibus stillatim decedente haud est contēta ; sed exigit præterea , ut pluviaꝝ integro nonnunquam die aut hebdomade , continuo decidentis humore terra largius inebrietur. Neque id absque causa : ut nimirum hæc ratione ab aquis ita penetretur atque immadescat , ut eam nec æstus solaris , nec ventus urens superveniens queat arefacere. Ad eundem modum , par est , animas cultui divino dicatas , præter communem & quotidianum rorem , certa habere temporum intervalla , quibus ita cœlesti , precum & meditationum imbre perfundantur , & medullatæ devotionis succo adimpleantur ; ut nec occupationum externarum æstu , nec tentationum irruentium vento , nec mundi successibus ; sive prosperis , sive adversis exarescant. Atque hoc est , quod occupationum nostrarum non ignara ac de profectu nostro sollicita Confraternitas nostra in Canone præsentis allegat , ut nimirum teporem excutiamus , spiritumque per varia distractum , & dissipatum recolligamus. Præ-

Præclarum recollectionis hujus exemplum cernimus in Apostolorum Collegio: cùm enim hi se totos proximorum auxilio ita impenderent, ut vix cibo sumendo tempus eis suppeteret: tanta scilicet erat hominum ad ipsos confluentium multitudo; Audierunt ab optimo Magistro suo: *Venite seorsum, in desertum locum, & requiescite pusillum*, Marci. c. 6. 31. Voluit nempe benignissimus Salvator, Discipulos suos à molestis laboribus non nihil quiescere, atque interim animum recolligere, & componendis animi motibus vacare.

Apostolorum vestigiis institit S. Carolus Borromæus, Mediolanensis Archiepiscopus, qui sub vitæ sanctioris primordium semel quot annis binas hebdomades, ac postmodum binis in anno vicibus tantundem temporis in sacram ascesin insumebat, eâ animi recollectione, fervoris instauratione, & virtutum augmento, ut multi hanc primam sanctimoniam ejus scaturiginem extitisse testentur. Idem quot annis in more positum fuit scientiâ & virtute Eminentissimo

Cardinali Bellarmino, quando menssem integrum exercitiis spiritûs dando, ad mortem felicem, æternitatemque beatam sese comparabat; idem hodiedum præstant innumeri tum Ecclesiastici, tum variorum ordinum Religiosi; qui annuè octo vel decem dierum ascesi, spiritum excolunt, fervorem instaurant, animi affectus paulatim ad terram terrenaque tendentes, tanquam horologii pondera, sursum attrahunt, & ad cœlestia attollunt, tanto animæ emolumento, ut ad conservandum primævum spiritum, ardorémque devotionis fovendum nihil efficacius reperiri posse videatur.

Æmulemur & Nos DD. Confratres charismata meliora, & annuè aliquot dies sancto huic exercitio deputemus, & non absimiles fructus & flores ex eo decerpemus: & quod de Eremo sua de prædicavit. S. Gregorius Nazianzenus in Tract. de laude Eremi; idem Nos solitudini seu ascesi nostræ merito applicabimus: *Solitudo cœlestis doctrina est schola ac divinarum artium disciplina, illic*
Deus

Deus est totum quod discitur, via qua
 tenditur, totum per quod ad summa ve-
 ritatis notitiam pervenitur. Hec est para-
 disus deliciarum, ubi spirant ornamenta
 virtutum: ibi rose charitatis igneo rubo-
 re flammescunt: ibi lilia castitatis niveo
 candore candescunt; cum quibus etiam
 humilitatis viola: ibi myrrha mortifica-
 tionis, non solum carnis, sed quod glorio-
 sus est propriae voluntatis exundat, &
 thus assidua orationis indefinenter ema-
 nat.

V. Quintus denique secessus & recol-
 lectionis sacrae fructus est ad mortem fe-
 licem, beatamque aeternitatem praepa-
 ratio. Regibus & Principibus usitatum
 est ab aconomis, quaestoribus, & aerarum
 praefectis officio suo defuncturis, acce-
 pti, expensique rationes exactas repos-
 cere. Omnes quotquot Deo & Ecclesiae
 servitio mancipati sumus, villicum agi-
 mus de acceptis, expositisque talentis
 Deo rationem strictam reddituri, quan-
 do a supremo Patre familias audiemus:
*Redde rationem villicationis tuae; jama e-
 nim non poteris amplius villicare, quo-*

niam vitæ meta appropinquat. Ut igitur rationes nostræ sint perfectæ & integræ, assumendæ sunt alæ columbinæ, volandum in solitudinē, secedendum à strepitu ac turbis, ut calculum ineamus, ad vitæ totius rationes conficiendas sedulò incumbamus, atque ita ad mortem sanctam, beatamque æternitatem studiosè nos præparemus.

Quæ causa movit Carolum V. Imperatorem, ut novo & in audito ferè isto sæculo exemplo, abdicatis tot regnis in solitarium locum se reciperet, ubi liber à turbis & curis, totus sibi & Deo vacaret: atque ad instantem mortem, vitamque beatam se disponderet: uti re ipsa præstitit, perstititque usque ad mortem; verè valens dicere: *Elongavi fugiens & mansi in solitudine*. Major in suo eremo, quàm in imperio, quia major mundo, æquè ac se ipso. Eadem causa impulit Innocentium XII. Pontificem Maximum Anno 1700, ut paulò ante obitum per ascesin sacram ad mortem ipsam sese præpararet, quando in ferventissima cum Deo colloquia

&

& affectus ardentibus erupit, & inter cætera palam professus est: quanto nunc mihi satius, meliusque foret, si binos fratres meos ad ordinem religiosum secutus, & in eo potius ostij, quam cæli claves moderatus fuisset. Simile quid optavit morti propinquus Philippus III. Hispaniarum Rex inclytus, Anno 1621. pie defunctus. Is ea justitiæ, Innocentiæ, pietatisque laude vitam traduxit, ut obfirmatum haberet, omnia potius regna amittere, quam Deum O. M. vel veniali delicto offendere: & tamen in mortis agone rarionem regni administrati mox Deo reddendam penitus considerans, & expavescens; iu has voces erupit. *Utinam nunquam Rex fuisset! utinam annos in regno actos privatus exegisset in Eremo! utinam vitam solitariam cum Deo duxisset in Thebaide!* quam nunc securius morerer, quanto fidentiùs ad Dei tribunal pergerem.

DD. Confratres nos quidem vocati à Deo non sumus ad vitam in Eremo perpetuò ducendam, sed ad luera animarum, & proximorum auxilia: suaden-

dum tamen nobis est, ut quandoque per
 dies aliquot solitudinem sacram intre-
 mus, ætate præsertim grandæva; ut ad
 felicem transitum atque ad beatam æter-
 nitatem nos accingamus: admonent nos
 anni, invitant cani: quod enim senescit
 atque canescit, propè interitum est: igi-
 tur maturè liquidas reddamus rationes
 nostras: sæpe nobis inclamemus & oc-
 cinamus: quod Cornelius Musius, illu-
 stris, ævo priore, Delfis in Hollandia
 Martyr in laudem solitudinis cecinit;
 hanc patheticam addens clausulam.

Vive ut vis: sed cum ægrotabis,
 Iustis lacrymis damnabis
 omnes mundi infulas.

Et cum morti propinquabis
 Tunc, sed serò provocabis
 Ad beatas cellulas.

O beata solitudo!

O sola beatitudo!

Piis secessicolis!

Quam beati candidati,

Qui ad te volant alati

Porro à mundicolis.

Quæ

Quæ cum ita sint Reverendissimi Admodum Reverendi ac venerabiles Domini, qui Asceseos sacræ delicias expertus jam est, crebrius ad eas revolet: qui verò nondum, nescio quibus frivolis de causis eas degustavit, suspiret cum Davide: *Quis mihi dabit pennas & volabo & quiescam in solitudine?* & quidem 1. si quis de vitæ statu eligendo deliberet, ne in tanti momenti negotio unde felix aut infelix dependet æternitas, aberret, in solitudinem sacram se abdat, bonæ electionis regulas in eâ tradi solitas rite perpendat, & audiat quid loquatur Dominus. 2. qui curâ animarum, aut Prælatura dotatus omnes officii sui partes absque salutis propriæ dispendio exple-re desiderat, S. Joannis Baptistæ, Christi Domini SS: Apostolorum aliorumq; virorum Sanctitate illustrium exemplo, cubiculo se includat, difficultates prospiciat, cuncta ritè ordinet, contra pericula se obarmet, ut manus impositum rite administret. 3. Si quis, quod procul absit à nobis ætatem suam in vitiis triverit, veternum excutiat, in solitudinem

R s con-

confugiat, novissima perpendat; ut veterere exutô novum hominem induat, & in æternum gravius non delinquat. 4. si quis inter studiorum curas aut negotiorum tumultus animum suum distraetum dissipatumque esse advertat; exercitii spiritualibus vacet ut se recolligat teporem excutiat, fervorem acuat, & vires spiritûs instauret. 5. denique si quis ætate & senio gravis jam prope interitum est, is in sacro secessu rationes vitæ suæ subducatur. Domui suæ disponatur. Ad mortem beatam ac felicem æternitatem se comparet; hac ratione cum Davide volabit, & requiescet hic in pace, ibi in perpetua beatitudine. Itaque volate & requiescite in quiete. *Videte vigilate & orate, nescitis enim quando tempus sit, nescitis quando Dominus Domus veniat serò an mediâ noctè, an Galli cantu, an mane; ne cum venerit repente inveniat vos dormientes.* Marc. c. 13.

CANON